

A LA CONTRA

José Agustín Goytisolo
POETA

“La poesia catalana viu un bon moment, és un tren en marxa”

MARTA CLOS

M.C. *Veintiu poetas catalanes para el siglo XXI. ¿Són els que vostè creu que passaran a la història?*

J.A.G. Són els que m'agraden a mi i crec que passaran a la història. Però no només aquests. A la introducció en cito molts més que no han pogut entrar en aquest llibre per una simple qüestió d'espai i que són molt bons.

M.C. *Una antologia és un acte subjectiu.*

J.A.G. Sí, és clar. Ja sé que molta gent en trobarà a faltar i dirà: ¿i aquest per què no?

M.C. *¿Per què no Brossa, Peruchó, Martí Pol?*

J.A.G. No donen la idea, per a un lector castellà, del que és la poesia catalana, i l'objectiu és aquest. Jo he volgut fer un tipus de poesia que partint de Josep Carner —que va ser el que va canviar el llenguatge poètic en aquest país—, amb el Riba clàssic, passant pel meravellós Foix, Vinyoli, tingués una unitat, fos coherent i no desconcertés. Però una antologia no s'acaba mai, i en pròximes edicions hi entraran els que ara no hi són.

M.C. *¿I amb quin criteri ha seleccionat els quinze poemes que ha traduït de cada autor?*

J.A.G. Jo he partit de la base que sóc lector. N'he traduït més de quinze de cada u, i he triat els que en castellà queden millor, es llegeixen millor. La meua intenció és que quedés una cosa lineal, sense alts i baixos, que donés idea de continuïtat. Per això he carregat més l'última part, per fer veure que la poesia catalana no va ser una revifalla del franquisme, sinó que ha sortit gent que segueix fent poesia.

M.C. *¿Què l'ha sorprès més al fer aquesta antologia?*

J.A.G. Mira, per exemple el cas de Màrius Sampere. Jo no l'havia vist mai, i en canvi tenia tots els seus llibres. I quan vaig preguntar: ¿què passa amb aquest home?, em van dir: “Escriu molt bé però no el cita mai ningú.” Li passa el mateix que a Joan Vinyoli. La primera vegada que va sortir en una antologia va ser la que vaig fer jo. I la Maria-Mercè Marçal també m'he sorprès, m'agrada molt. Fa un tipus de poesia que dones en castellà no fan.

M.C. *Salvador Espriu. Què li suggereix?*

J.A.G. El vaig conèixer quan jo era molt jove. El seu món és increïble. És un home que no s'assembla a ningú, ara molts s'assemblen a l'Espriu. Tot el

JORDI GARCIA

APUNT

José Agustín Goytisolo, 67 anys, acaba de publicar *Veintiu poetas catalanes para el siglo XXI* (Ed. Lumen), una antologia de poetes catalans que ell ha traduït al castellà. José Agustín, preocupat pels que no han pogut sortir, assegura que la seva família és longeva: “Viuré anys i tindrè temps de fer més llibres.” Aquesta antologia bilingüe s'inicia amb Josep Carner, Carles Riba, J.V. Foix, Joan Salvat-Passeit, Maria Manent, Pere Quart, Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Salvador Espriu, Joan Vinyoli i Gabriel Ferrater, poetes que ja constaven a la primera versió. Ara hi ha afegit el treball de Vicent Andrés Estellés, Blai Bonet, Joan Margarit, Màrius Sampere, Marta Pessarrodona, Narcís Comadira, Francesc Parcerisas, Pere Gimferrer, Pere Rovira, Maria-Mercè Marçal i Àlex Susanna.

que va escriure és coherent. Jo faig molt cas a les persones que tenen una mateixa línia de poesia, que és millor cada vegada. No m'agraden els que fan salts, que canvien de manera d'expressar-se. A mi la poesia experimental em fa molta por. És només per això, per experimentar. Ningú recorda de memòria cap poema experimental, no queden.

M.C. *Quin moment viu la poesia ara?*

J.A.G. Jo crec que és bo. La poesia catalana és en aquests moments un tren en marxa.

M.C. *És un gènere minoritari que molts cantants han ajudat a conèixer...*

J.A.G. Sí, però d'això se n'ha de desconfiar una mica. A mi m'ha cantat molta gent, Paco Ibáñez, Nacha Guevara, Rosa León, Amancio Prada... però jo no he escrit mai perquè em cantessin. En canvi, a vegades sembla que alguna gent fa poemes perquè la cantin i no sempre pot sortir bé, es nota.

M.C. *En el seu cas ha estat important. ¿Per què creu que 'Palabras para Julia' agrada tant?*

J.A.G. A veure si ho sé explicar. Jo no sé escriure un poema pensant en els meus sentiments o en els meus sofriments. Si penso que no pot despertar el sentiment d'una altra persona, no em serveix. La poesia s'acaba amb la persona que la sent o que la llegeix. Si no, és un objecte. *Palabras para Julia* és un poema que fer a la meua filla.

M.C. *La va fer a finals dels 60... la seva filla tenia 9 anys. El missatge és vigent?*

J.A.G. Era una època en què la gent jove anava desorientada, volien canviar el món i els pares no en volien saber massa cosa. És un poema per donar força a la gent que volia canviar el món. La gent jove d'ara potser també sent el mateix. A mi amb aquest poema em passa el més bonic que li pot passar a una persona: hi ha gent que sap la cançó i desconeix que és meua. Ja camina sola. Sóc un anònim en vida.

M.C. *Què està escrivint ara?*

J.A.G. Estic preparant un llibre que es dirà *Las alas quemadas*. Un dia, mirant fotografies que tenia guardades en un calaix de casa, em van venir ganes d'escriure, no sobre persones sinó sobre paisatges, llocs que jo ja havia oblidat. Escric del que em suggereixen aquestes imatges. Però sóc lent, necessito temps, i el llibre tardarà encara a sortir.